

Arrest

**nr. 66 872 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 maart 2011, verklaart er zich op 21 maart 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 30 mei 2011, verstuurd op 30 mei 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart afkomstig te zijn uit Biljaca (Preševo), de Servische nationaliteit te bezitten en Albanees van afkomst te zijn. U zou al tien jaar in het zwart werken als schilder, meestal samen met uw zoon. In maart 2010 zou u een opdracht hebben aanvaard om het huis van S. K. te schilderen. U zou dit samen met uw zoon en twee andere arbeiders, A. en E., hebben gedaan. U zou met S. mondeling zijn overeengekomen om zijn huis zowel vanbinnen als vanbuiten te schilderen en dit voor de som van

12.500 euro. S. zou hiervoor een voorschot van 2.500 euro hebben betaald. S. zou de rest van het bedrag op één augustus betalen. Toen u na de afgesproken datum niets van S. had gehoord en hij u bijgevolg ook niet had betaald, zou u op tien augustus 2010 zelf naar hem toe zijn gestapt. S. zou u toen gezegd hebben dat hij geen geld had en dat u eind januari 2010 zou betaald worden. De tweede keer dat u hem opzocht, in december 2010, zou S. u hebben gezegd dat u 5.000 euro mocht ophalen bij zijn broer in Zwitserland, zodat u uw werknemers zou kunnen uitbetalen en u het gebruikte materiaal zou kunnen terugbetalen. Uw broer zou de vlucht naar Zwitserland hebben betaald voor u en uw vrouw. S. zou u enkel het telefoonnummer van zijn broer hebben meegegeven, maar het zou een foutief nummer zijn geweest. U zou na uw terugkeer uit Zwitserland, eind januari 2011, een laatste keer naar S. zijn geweest om het geld te vragen. Hij zou u echter opnieuw gezegd hebben dat hij het geld niet had en ermee gedreigd hebben u te vermoorden indien u nog zou langskomen. Daarop zou u naar de politie zijn gestapt om klacht in te dienen, maar toen u een week later terugkeerde naar het politiekantoor om het bewijs van uw klacht op te halen, zouden ze gezegd hebben dat er niets genoteerd was. U zou verder geen bescherming meer hebben gezocht. Door de bovenvermelde feiten zouden zowel u als uw vrouw psychische problemen hebben. Door de achterstallige betaling zou u ook problemen hebben gekregen met uw werknemers, A. en E., die een aantal keren bij u thuis zouden zijn geweest om naar hun geld te vragen en waarbij het één keer bijna tot een vechtpartij kwam met uw zoon. Om verdere problemen te vermijden zou u op 19 maart 2011 vanuit Bujanovac zijn vertrokken met uw vrouw en drie kinderen. U zou op 20 maart 2011 in België zijn aangekomen en diende uw asielaanvraag in op 21 maart 2011. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 27 juni 2009, uw internationaal paspoort d.d. 2 juli 2009, uw nationaliteitsakte d.d. 6 december 2005, uw geboorteakte d.d. 12 juni 2009, uw huwelijksakte d.d. 2 september 1987 en een medisch getuigschrift d.d. 4 mei 2011."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoekers problemen houden geen verband met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag;
- de door verzoeker aangehaalde feiten zijn op een aantal punten tegenstrijdig aan de feiten aangehaald door verzoekers partner en zoon. Deze tegenstrijdigheden zijn fundamenteel en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas;
- internationale bescherming kan pas worden verkregen als alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of als de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter niet dat hij de afhandeling van zijn klacht heeft afgewacht noch dat hij voldoende inspanning heeft geleverd om het verloop van de behandeling van zijn klacht op te volgen;
- uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat men in de Preshevë-vallei in geval van problemen van interpersoonlijke aard klacht kan indienen bij de multi-etnische politie. Voorts blijkt ook dat er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door de politie of politioneel wangedrag aan te klagen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen of hem subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek. Verzoeker geeft weer wat artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt, hij geeft een deel van de definitie van vluchteling weer zoals deze is opgenomen in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en hij geeft ook definities van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder stelt hij dat de commissaris-generaal het asielrelaas niet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag heeft getoetst en meent hij dat dit een schending uitmaakt van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht als de formele motiveringsplicht.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen op tal van punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen die zijn

echtgenote en zijn zoon hebben afgelegd en dat zijn verklaringen ook onderling tegenstrijdig zijn. De bestreden beslissing stelt hierover onder meer het volgende: *“Zo beweert u dat uw zoon I. eind februari 2011 door A. en/of E. bij de keel werd gegrepen en een klap had gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 18). Uit het gehoor van I. blijkt echter dat hij nooit een klap heeft gekregen van A. en/of E. en dat er wel gescholden werd, maar dat het nooit tot een fysieke confrontatie is gekomen (gehoorverslag CGVS zoon, p. 12 en 13). Verder beweert u twee keer naar de politie te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 16-20), terwijl uw vrouw meerdere keren verklaart dat u nooit naar de politie bent geweest (gehoorverslag CGVS partner, p. 7-8). Daarnaast beweert u rond 10 augustus 2010 voor de eerst keer naar S. te zijn geweest om uw geld te vragen en dat hij u toen gevraagd had te wachten tot januari (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 15). Uw zoon I. beweert echter dat S. in Zurich verbleef toen de werken gedaan waren, pas een maand later terugkeerde en na een confrontatie met u terug naar Zurich vertrok (gehoorverslag CGVS zoon, p. 9-10). Uit uw verklaringen is echter nergens op te maken dat S. in Zurich verbleef gedurende de periode na de werken. Ten slotte beweert u dat S., toen u hem voor de tweede keer opzocht in december, u gezegd had dat u naar Zwitserland moest gaan en dat zijn broer u daar 5.000 euro geven. Hij zou u het telefoonnummer van zijn broer hebben meegegeven, maar eenmaal ter plaatse bleek dat dit een foutief nummer was (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11 en 16). Uw zoon I. beweert in dit verband echter dat u naar Genève bent vertrokken op zoek naar S. en dat de eigenaar van S.'s huis in Genève het verkeerde nummer aan u had gegeven (gehoorverslag CGVS zoon, p. 10). Nadat uw zoon meermaals met deze tegenstrijdigheid in jullie verklaringen werd geconfronteerd, beweert hij uiteindelijk dat hij het niet weet (gehoorverslag CGVS zoon, p. 12). Ook over de bedreigingen die tegen u door uw werkmannen A. en E. werden geuit, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaart u dat ze bijna iedere dag kwamen om hun geld te eisen (gehoorverslag CGVS p.18), terwijl u even later verklaart dat ze slechts vier keer bij u langs zouden zijn geweest sinds het einde van de werken in juli 2010: een keer meteen na de werken, een keer in november, in december en de laatste keer toen u terug was uit Zwitserland (gehoorverslag CGVS p. 19)”. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.*

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in zijn land van herkomst een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal het asielrelaas niet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag heeft getoetst, mist elke feitelijke grondslag. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing immers duidelijk gesteld dat verzoekers problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag: *“Vooreerst kan vastgesteld worden dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u beweerde moeilijkheden louter van gemeenrechtelijke, interpersoonlijke en lokale aard zijn. Zo verklaart u dat uw grootste probleem uw werknemers waren die u daarom bedreigden, omdat u hen niet had kunnen uitbetalen voor het werk dat ze hadden geleverd. Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt nergens dat andere mensen u bedreigden en blijkt bovendien dat uw problemen zich enkel in uw dorp situeerden, waar S. en uw arbeiders ook woonden”.*

Dit betoog mist bovendien ook elke juridische grondslag. De Raad ziet immers niet in – en verzoeker geeft ook niet aan – hoe dit betoog een vraag om bijkomend onderzoek kan verantwoorden, gelet op het feit dat de Raad in deze over volle rechtsmacht beschikt, laat staan dat dit betoog een erkenning als vluchteling of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER